

Sokrates

A spaldiko Grezian (469-399) Sokrates maixu andi lez onartuta egoan jakituriz ornitua zalako.

Bein batez ezagun bategaz topo egin eban. Onek, urduritsu, esan eutson:

- Sokrates! ¿Ba al dakizu zer esan deustien zure ikasle bateri buruz?.

-Ixo! erantzun eutson Sokratesek. Ezer baño lenago azaldu eidazu, mesedez, urrengo argibidea. Argibide orren izena “irazki irukoitza da”.

-¿Irazki irukoitza?

-Bai, alantxe da. Nire ikasleari buruz ezer esan aurretik, ondo liteke apur baten ausnartu ta irazkitu esango dozuna. Lenengo irazkia Egiarena da. Ziur al zagoz egia dala esango dozuna?

-Ez ba! Jakin barri naz-ta...

-Ondo da! Beraz, ez ei dakizu Egia danik kontatu nai daustazuna.

Ikusi daigun orain, bigarren argibidea: Ontasuna. Kontatu egidazu nire Ikasleak daukan ontasunen bat.

-Bai zera! Ostera guztiz!

-Beraz, ziur egon barik jakinerazi nai daustazu nire ikaslearen akatsen bat?

Ia osatzen dogun irugarren argibidea: Laguntasunarena ¿Lagunduko al deust ezer nire ikasleari buruz kontatuko deustazunak?

-Ezer gitxi, nik uste.

-Ba orduan, diñotso Sokratesek, “esan gure deustazuna egia ez bada, ez eta gauza ona edo ta laguntasun gitxikoa,

¿ zertarako kontatu?”.

(Klaudiok Barroetak euskeratua)

